

॥ ११० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ हिमसन्निभं अतिश्वेतमिष्टुविकारं खं शर्कराख्यम् ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥
 तीर्थयात्रां पुरस्कृत्य कुरुक्षेत्रं गताः पुरा ॥ ततः कुंजः सरस्वत्याः कृतो भरतसत्तम ॥ १० ॥ ऋषीणामवकाशः स्याद्यथा तुष्टिकरो महान् ॥ तस्मिन्कुंजे नरः स्नात्वा अ-
 मिष्टो मफलं लभेत् ॥ ११ ॥ ततो गच्छेत्तदर्थमज्ञकन्यातीर्थमनुत्तमं ॥ कन्यातीर्थे नरः स्नात्वा गोसहस्रफलं लभेत् ॥ १२ ॥ ततो गच्छेत्तराजेंद्रब्रह्मणस्तीर्थमुत्तमं ॥ तत्र
 वर्णावरः स्नात्वा ब्राह्मण्यं लभते नरः ॥ १३ ॥ ब्राह्मणश्च विशुद्धात्मा गच्छेत्तत्परमां गतिं ॥ ततो गच्छेन्नरश्चैष्ठसो मतीर्थमनुत्तमं ॥ १४ ॥ तत्र स्नात्वा नरो राजन्सो-
 मलो कमवाप्नुयात् ॥ सप्तसारस्वतं तीर्थं ततो गच्छेन्नराधिप ॥ १५ ॥ यत्र मं कणकः सिद्धो महर्षिर्लोका विश्रुतः ॥ पुरा मं कणको राजन् कुशाग्रेणेति नः श्रुतं ॥ १६ ॥
 क्षतः किल करे राजंस्तस्य शाकरसोऽस्ववत् ॥ सर्वैशाकरसं दृष्ट्वा हर्षा विष्टः प्रनृत्तवान् ॥ १७ ॥ ततस्तस्मिन्प्रनृत्ते तु स्या वरं जंगमं च यत् ॥ प्रनृत्तमुभयं धीरतेजसा त-
 स्य मोहितं ॥ १८ ॥ ब्रह्मादिभिः सुरैराजन् ऋषिभिश्च तपोधनैः ॥ विज्ञप्तो वै महो देव ऋषेरर्थे नराधिप ॥ १९ ॥ नायं नृत्येद्यथा देव तथाल्वा कर्तुं महसि ॥ तं प्रनृत्तं स-
 मासाद्य हर्षा विष्टेन चेतसा ॥ सुराणां हितकार्थं नृषिर्देवोऽभ्यभाषत ॥ २० ॥ भो भो महर्षे धर्मज्ञ किमर्थं नृत्यते भवान् ॥ हर्षस्थानं किमर्थं वा तवाद्यमुनिपुंगव ॥
 ॥ २१ ॥ ऋषिरुवाच तपस्विनो धर्मपथे स्थितस्य द्विजसत्तम ॥ किन्नपश्यसि मे ब्रह्मन्कराच्छाकरसंस्तुतं ॥ २२ ॥ यं दृष्ट्वा हं प्रनृत्तो हं हर्षेण महता न्वितः ॥ तं
 प्रहस्या ब्रवीद्वैवर्क्यं विरागेण मोहितं ॥ २३ ॥ अहं तु विस्मयं विप्रनगच्छामीति पश्य मां ॥ एवमुक्त्वा नरश्चैष्ठमहो देव नधीमता ॥ २४ ॥ अंगुल्यग्रेण राजेंद्रस्वांगु-
 लुस्ताडितो नय ॥ ततो भस्मक्षता द्राजन् निर्गतं हिमसन्निभं ॥ २५ ॥ तद्दृष्ट्वा ब्रीडितो राजन्समुनिः पादयोगतः ॥ नान्यद्देवात्परं मे नैरुद्रात्परतरं महत् ॥ २६ ॥ सुरा-
 सुरस्य जगतो गतिस्त्वमसि शूलधृक् ॥ त्वया सर्वमिदं सृष्टं त्रैलोक्यं सचराचरं ॥ २७ ॥ त्वमेव सर्वान् ग्रससि पुनरेव युगक्षये ॥ देवैरपि न शक्यस्त्वं परिज्ञातुं कुतो म-
 या ॥ २८ ॥ त्वयि सर्वे प्रहस्यन्ते सुरा ब्रह्मादयो नय ॥ सर्वस्वमसिलोकानां कर्ता कारयिता च ह ॥ २९ ॥ त्वत्प्रसादात् सुराः सर्वे मोदन्तीहा कुतो भयाः ॥ एवं स्तुत्वा महा-
 देव नृषिर्वचनमब्रवीत् ॥ ३० ॥ त्वत्प्रसादान्महो देव तपो मे न क्षरेत वै ॥ ततो देवः प्रष्टुषात्मा ब्रह्मर्षिर्मिदमब्रवीत् ॥ ३१ ॥ तपस्ते वर्यतां विप्रम त्वसादात्सहस्रधा ॥
 आश्रमे चेहवस्यामित्वया सह महामुने ॥ ३२ ॥ सप्तसारस्वते स्नात्वा अर्चयिष्यंति ये तु मां ॥ न तेषां दुर्लभं किंचिदिह लोके परत्र च ॥ ३३ ॥ सारस्वतं च ते लोके ग-
 मिष्यंति न संशयः ॥ एवमुक्त्वा महो देवस्तत्रैवांतरधीयत ॥ ३४ ॥

॥ २८ ॥ २९ ॥ १३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥